

ELIZABETH GEORGE SPEARE

Elizabeth George Speare s-a născut pe 21 noiembrie 1908, în Melrose (statul Massachusetts). Cu toate că dintotdeauna și-a dorit să scrie cărți, ea a îmbrățișat încă de timpuriu cariera de dascăl, s-a căsătorit și s-a îngrijit de familia sa, astfel încât nu s-a putut consacra adevăratului ei vis decât mult mai târziu.

Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei este cel de-al doilea roman al ei. Elizabeth George Speare a decedat în 1994.

ELIZABETH GEORGE SPEARE

VRĂJITOAREA DE LA IAZUL MIERLEI

Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Dobrescu

youngart

Introducere

În 1958 eram la liceu. Elvis își făcea armata în Germania, la Roma se instalase un papă nou, iar asupra noastră plutea o amenințare înspăimântătoare, „războiul rece“ împotriva Rusiei comuniste. Acestea erau preocupările mele prin 1958. N-am știut că Elizabeth George Speare publicase un roman intitulat *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei* (*The Witch of Blackbird Pond*), și chiar îmi pare foarte rău, pentru că, mai mult ca sigur, dacă aș fi citit atunci povestea lui Kit Tyler, aș fi exclamat, cum au făcut-o între timp milioane de cititoare, „Cartea asta-i despre mine!“

În copilărie am fost mai singuratică, de felul meu; îmi plăcea să citesc, să-mi văd de treburile mele și, cu toate că-mi doream să fiu asemenea celorlalți, nu voiam să renunț la personalitatea mea, și așa fragilă. Mi se părea că n-am nimic în comun cu personaje ca Nancy Drew cea fără de frică și plină de viață, Nan Bobbsey cea blândă și bună sau Sue Barton, fata drăguță care se pregătește să devină asistentă medicală și pe care toată lumea o îndrăgește.¹ Însă Kit Tyler semăna cu mine, pentru că era o fată obișnuită, speriată și singură, încăpățânată, independentă și un pic rebelă, care se străduia să înțeleagă o lume cu totul nouă

¹ Eroine populare din seriile de romane pentru adolescente apărute în SUA, în special în prima jumătate a secolului XX, semnate de Carolyn Keene, Laura Lee Hope și Helen Dore Boylston.

și să-și găsească un rost în ea. Da, e limpede, era vorba despre mine.

În 1685, Kit Tyler părăsește însorita insulă Barbados și pornește la drum având ca destinație orașul puritan Wethersfield, din Connecticut, unde s-a stabilit familia mătușii sale. Acolo este frig, iar viața e grea și plină de interdicții. De-a lungul romanului, Kit dobândește învățămintele de care eu însămi aveam nevoie în tinerețe: că este foarte important să fii tu însuți, să te lupți pentru lucrurile în care crezi, să ai grijă de cei care au nevoie de ajutor, să vezi frumusețea din lucrurile care pot părea adesea banale, să-ți faci prieteni, să participi la viața comunității și să cunoști valoarea muncii. Pe parcursul anului petrecut în Connecticut, Kit se maturizează, lasă deoparte furia și îndărătnicia, ajungând să aprecieze ce a găsit acolo, fără să piardă nimic din ce a avut odinioară, astfel încât, în final, își va găsi o a doua casă.

Rudele lui Kit și ceilalți locuitori din Wethersfield sunt puritani, protestanți englezi care au părăsit Anglia în căutarea libertății religioase, dar odată ajunși în noua lor patrie au refuzat să acorde aceeași libertate și altor credințe. Speare a creat numeroase personaje care întruchipează forța și dăruirea puritanilor, dar nu s-a ferit să descrie superstițiile, spiritul habotnic și mărginit care s-a dezlănțuit violent la procesul vrăjitoarelor din Noua Anglie și le-a adus necazuri lui Kit și blândeii Hannah Tupper, de religie quaker.

Din nefericire, n-am descoperit *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei* în 1958. Am citit-o când eram deja adult, în cadrul unui curs dedicat literaturii pentru copii, la douăzeci și ceva de ani. Eram copil în anii '50, dar am fost martoră la atmosfera de suspiciune, de teamă, la toată isteria anticomunistă. Când, în sfârșit, am citit cartea, am

înțeles că așa-numita vânătoare de vrăjitoare din anii '50 se baza pe același gen de bigotism, de intoleranță și de bârfe răutăcioase care au stat la baza primelor procese ale vrăjitoarelor. Comisia Camerei Reprezentanților împotriva activităților antiamericane și, mai târziu, senatorul Joseph McCarthy i-au acuzat pe numeroși cetățeni că sunt comuniști sau simpatizanți ai doctrinei comuniste. Cu toate că aceasta nu era scoasă în afara legii, persoanele suspectate au fost trecute pe o „listă neagră” și nu au mai putut să se angajeze nicăieri. Multe vieți au fost astfel distruse de-a lungul acelei perioade rușinoase din istoria americană. Nu știm ce părere avea Elizabeth Speare despre această „vânătoare de vrăjitoare”; nu cunoaștem decât ce a scris și este limpede că *Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei* este un manifest împotriva bigotismului și a intoleranței, în favoarea acceptării, a dreptății și a respectului.

Am citit cartea când eram deja adult, dar pentru această prefață am vrut să aflu ce părere au avut despre personaj și despre temele abordate femeile care au făcut cunoștință cu ea când erau foarte tinere. Se regăseau ele în Kit? Ce li s-a părut important sau de neuitat în această carte? Am cerut, așadar, câteva păreri.

Unora dintre femei le-a plăcut foarte mult romanul pentru că a creat o frescă realistă a regiunii Noua Anglie din perioada colonială, dincolo de imaginile romanțate cu *Mayflower*¹, Pocahontas² și prima sărbătoare a Recunoștinței. Altele și-au amintit că făcuseră o pasiune literară pentru Nat Eaton, marinarul irascibil și un pic enervant.

¹ Corabia care i-a adus pe „pelerinii” puritani din Anglia în America de Nord în 1620.

² Fiică a unui conducător de triburi amerindiene, născută la sfârșitul secolului al XVI-lea pe teritoriul actual al statului Virginia, a cărei viață a inspirat numeroase povestiri.

Scriitoarea Cynthia Leitich Smith s-a identificat cu pasiunea lui Kit pentru cărți și curajul acesteia. Fiica mea a fost de părere că povestea de dragoste este fermecătoare, că procesul vrăjitoarei este captivant, iar valorile morale foarte asemănătoare cu ale sale, dar mi-a spus: „Pentru mine, cartea asta înseamnă în primul rând imaginea căsuței pline cu ierburi, arome, o pisică și oameni dragi“.

Multe alte femei au îndrăgit povestea pentru modelul pe care-l oferea cititorilor sătui de cărți în care adolescențele erau „înfățișate drept cochete cuminți sau găsculițe care leșină degrabă“, ca s-o citez pe prietena mea, pastorul Robbie Cranch. Kit nu e nici găsculiță, nici cochetă. Chiar dacă se simte singură și dezorientată, este curajoasă, plină de compasiune, hotărâtă și puternică.

Nu numai eu semănăm cu personajul lui Kit. La fel și Alyce din *The Midwife's Apprentice* (*Ucenica moașei*). Și Rodzina, Matilda Bone, Catherine și oricare dintre fetele despre care am scris. Chiar m-am întrebat dacă nu cumva o parte din Kit Tyler, descoperită la douăzeci și ceva de ani, nu mi-a rămas cumva undeva în minte, ieșind la suprafață după treizeci de ani, când m-am apucat de scris.

Atât Elizabeth Speare, cât și eu am început să scriem din copilărie, dar, ocupate fiind apoi cu casa, copiii și serviciul, niciuna dintre noi nu s-a încumetat la un roman până pe la cincizeci de ani. Primul meu roman a fost *Catherine, Called Birdy*, iar al lui Elizabeth Speare, *Calico Captive*, bazat pe un jurnal intim din 1807 care relatea cei patru ani petrecuți în captivitate la amerindieni de o fată pe nume Susanne Johnson și familia sa. Speare a declarat că și în a doua carte avea de gând să abordeze ceva similar, folosind de astă-dată ca fundal regiunea în care locuia în Connecticut, însă nu a găsit nicio sursă de inspirație până

când și-a dat seama că undeva stăteau în așteptare niște oameni, dar nu în paginile unui jurnal, ci în mintea sa. În discursul ținut cu ocazia decernării Medaliei Newbery, Speare a povestit că era vorba despre „o fată singură și nesigură, o copilă care avea nevoie de prieteni, o bătrână înțeleaptă și blândă și doi tineri, unul timid și șovăielnic, altul încrezător în sine și vesel.“

Vrăjitoarea de la Iazul Mierlei a primit Medalia Newbery în 1959, singura dată când titlul câștigător a fost ales în mod unanim după prima rundă de vot, conform editorului și criticului literar Anita Silvey. Este o minunăție de carte. Scriitura este limpede, atmosfera este vie și convingătoare, personajele sunt bine construite și pline de umanitate. Speare nu a scris decât patru romane pentru copii, pentru care i s-au decernat încă două Medalii Newbery și o Mențiune Newbery. Dacă ar fi fost jucător de baseball, ar fi avut de departe cel mai mare scor din istoria sportului.

Elizabeth Speare nu e lipsită de contradicții și de ambiguități care o fac însă să pară la fel de reală ca noi, ceilalți. Cu toate că a scris în America anilor '50, într-o perioadă marcată de spiritul conservator și conformist, ea a abordat subiecte precum bigotismul, bârfa, intoleranța și vina prin asociere. Deși le-a predat copiilor la școala de duminică de la biserică și a primit un premiu Newbery pentru o carte despre Iisus, ea a scris și despre dezavantajele credinței religioase. Deși scriitoarei îi plăcea să stea acasă și să se dedice familiei, acesta fiind principalul ei interes, Kit, personajul său, este o fată energică, hotărâtă și sinceră care-și urmează propria cale.

Elvis nu mai e printre noi, Papa s-a schimbat și el, iar războiul rece s-a încheiat de mult. Elizabeth George

Speare a decedat în 1994, dar Kit Tyler nu va pieri atâta vreme cât fetele – cu firea lor obișnuită, curajoasă, plină de compasiune, sinceră și independentă – vor dori să se regăsească într-o carte. Fie ca toate să-și găsească locul, asemenea lui Kit Tyler.

KAREN CUSHMAN¹

¹ Scriitoare americană (n. 1941), autoare a unor romane pentru adolescenți premiate cu Mențiunea și Medalia Newbery (*Catherine, Called Birdy*, 1994; *The Midwife's Apprentice*, 1995 etc.).

Capitolul 1

Într-o dimineată de la jumătatea lui aprilie 1687, brigantina¹ *Delfinul* părăsi largul mării și navigă iute prin estuar², către gurile largi ale fluviului Connecticut, până în portul Saybrook. Kit Tyler se afla pe teugă³ încă de la răsăritul soarelui. Stând în picioare, aproape de parapet⁴, privea cu nesaț prima fâșie de uscat după cinci săptămâni de călătorie.

— Colonia Connecticut, se auzi o voce foarte aproape. Ați bătut drum lung până aici.

Privi în sus, uimită și măgulită. Deși petrecuseră multă vreme pe mare, fiul căpitanului abia dacă îi adresase zece cuvinte. Urmărise adesea silueta lui subțire și musculoasă, care se deplasa agil pe vergi și pe catarge punând o mână peste cealaltă, îl văzuse aplecat deasupra unui colac de parâme, cu părul lui nisipiu, decolorat de soare. Nathaniel Eaton, ofițer secund, dar căruia mama lui îi spunea

¹ Corabie cu pânze de dimensiuni mici, cu două catarge.

² Este vorba despre estuarul Long Island, situat în nord-estul Statelor Unite ale Americii, între coasta statului Connecticut, la nord, și insula Long Island (aparținând statului New York), la sud, în care se varsă numeroase cursuri de apă printre care și fluviul Connecticut.

³ Construcție amenajată deasupra punții unui vas, la prora, în care se află magazii sau, uneori, locuințe ale echipajului.

⁴ Balustradă, apărătoare de la marginea punții unui vas.

Nat. Acum, văzându-l atât de aproape, constată cu surprindere că, deși nu i se păruse înalt, ea abia dacă-i ajungea la umăr.

— Cum vi se pare? o întreabă el.

Kit șovăi. Deși nu voia să recunoască, prima imagine a Americii era o mare dezamăgire. Între conturul mohorât al țărmului care înconjura portul cenușiu și amestecul sclipitor de verde și de alb care mărginea golful turcoaz din Barbados, de unde venea ea, era o diferență ca de la cer la pământ – ce mai, era de-a dreptul deprimant. Zidul din lut al fortificației care dădea înspre fluviu era urât și lipsit de orice ornament, iar casele din spate nu erau altceva decât niște cutiuțe de lemn.

— Aici e Wethersfield? întreabă ea în loc de răspuns.

— A, nu, Wethersfield e ceva mai sus pe fluviu. Ăsta-i portul Saybrook. Aici locuim noi, familia Eaton. Ia uitați, atelierul naval al tatălui meu, chiar în spatele docului.

Nu deslușea decât un rând de case sărăcicioase, oarecare, și o pată de culoare mai deschisă unde se afla cheresteaua proaspătă. Zâmbea admirativ, dar numai dintr-un sentiment de ușurare. Locul acela întunecat nu era destinația ei, iar colonia din Wethersfield sigur avea să fie mai primitoare.

— Anul ăsta ne-am mișcat foarte bine și-am ajuns repede, continuă Nat. N-a fost prea rea călătoria, nu-i așa?

— O, nu, răspunse ea vioi. Totuși, mă bucur că s-a terminat.

— Mda, aprobă el. Nici eu nu știu ce-mi place mai mult, când ridicăm ancora sau când ne-ntoarcem în port. Ați mai fost pe vreo corabie până acum?

— Doar pe șalupele mici din insule. Numai cu ele am mers de când mă știu.

El dădu din cap.

— Acolo ați învățat să vă țineți echilibrul așa.

Deci băgase de seamă! Spre mândria ei, se dovedise a fi un om al mării înăscut. Cu siguranță, nu-și petrecuse călătoria gemând și vomitând ca o parte dintre pasageri.

— Oricum, de vânt și de sare nu vă e teamă. N-ați prea stat sub punte.

— Pe cât posibil nu, râse ea.

Cum își închipuia că ar fi stat cineva de bună voie în aerul ăla închis din cabină? Oare ar mai fi avut curajul să se imbarce dacă ar fi știut, înainte să-și rezerve locul, că zahărul și melasa¹ din cală fuseseră plătite cu o încărcătură de cai de Connecticut și că tot vântul din Oceanul Atlantic n-ar fi reușit să mai alunge de pe corabie duhoarea aceea infernală?

— Asta m-a supărat cel mai mult când a fost furtună, adăugă ea. Am stat patru zile închisă acolo jos, cu hublourile acoperite.

— V-a fost frică?

— Rău de tot. Mai ales când corabia aproape s-a răsturnat și a intrat apă prin ușa cabinei. Dar acum cred că n-aș fi ratat așa ceva pentru nimic în lume. A fost cel mai palpitant lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Pe chipul lui se citea admirația, dar gândul îi era la corabie.

— Ehei, e zdravăn *Delfinul* nostru, spuse el. A trecut el prin altele încă și mai grele.

Îmbrățișă cu privirea contragabierul².

— Ce se întâmplă? întrebă Kit, când văzu că echipajul începe să forfotească.

¹ Lichid siropos provenit în urma extragerii zahărului din trestia de zahăr sau din sfeclă.

² A treia velă pătrată începând de jos, susținută de o verigă mobilă.

Patru marinari vânjoși, îmbrăcați în jachete albastre și fulare în culori aprinse, se zoreau să învârtă barele cabestanului¹. Căpitanul Eaton, îmbrăcat cu haina lui albastră de gală, le dădea ordine strigând de pe dunetă².

— Ne oprim aici?

— Avem pasageri de dus la mal, îi explică Nat. Și ne trebuie hrană și apă pentru călătoria în sus pe fluviu. Dar am pierdut marea și vântul bate prea tare dinspre apus, așa că nu putem s-ajungem până la mal. Aruncăm ancora și luăm barca până acolo. Asta-nseamnă c-ar fi bine să scot vâslele.

Se îndepărtă legănându-se, cu mișcări suple și sigure; pasul lui săltat se potrivea cu sclipirea veselă din ochi.

Kit se necăji când o văzu pe soția căpitanului printre pasagerii care se pregăteau să coboare de pe corabie. Venise deja vremea să-și ia adio de la doamna Eaton? Între ele se crease o anumită legătură, dat fiind că erau singurele femei de la bord, iar doamna se dovedise amabilă și bună. Surprinzând privirea lui Kit, aceasta străbătu grăbită puntea.

— Plecați, doamnă Eaton? o întrebă Kit cu tristețe.

— Da, nu ți-am spus că eu cobor la Saybrook? Nu fi tristă, copilă. Wethersfield nu-i așa departe, ne mai întâlnim noi.

— Eu credeam că locuiți aici, pe *Delfin*!

— Numai iarna, când navigăm spre Indiile de Vest. Dar eu sunt din Saybrook și primăvara tânjesc după casa și după grădina mea. În plus, deși nu i-aș spune asta niciodată soțului meu, verile sunt tare plicticoase, un du-te-vino

¹ Mecanism folosit pentru ridicarea ancorei sau a greutăților la bordul unui vas.

² Parte mai ridicată de la pupa unui vas, unde se află cabina căpitanului și cea a ofițerilor.

în susul și-n josul fluviului și-atât. Eu stau acasă și-mi văd de legume și de roata de tors ca o gospodină cumsecade. Apoi, în noiembrie, când pornește iar spre Barbados, sunt gata să plec cu el din nou. E frumoasă viața asta și tare-i bine când mă-ntorc acasă primăvara.

Kit mai aruncă o privire înspre țărmul lugubru. Nu distingea nimic care ar fi putut să stârnească vreo fărâmă de nerăbdare cuiva. Să fi fost pe-acolo vreo frumusețe care de departe, din larg, rămânea ascunsă privirii? Se hotărî pe loc.

— Credeți că s-ar mai găsi un loc în barcă și pentru mine, să merg la țărm cu dumneavoastră? o imploră ea. Știu că-i o prostie, dar America e-atât de aproape, pentru prima oară în viața mea – și eu să nu pun piciorul acolo?!

— Ce copil ești, Kit, zâmbi doamna Eaton. Uneori mi-e greu să cred că ai șaisprezece ani.

Vorbi cu soțul ei. Căpitanul se încruntă privind spre obrații înroșiți de vânt și ochii strălucitori ai fetei, apoi consimți, ridicând din umeri. Kit își strânse pe lângă ea fustele grele și coborî pe scara de frânghie care se lega-na, iar bărbații din barcă își împinseră binevoitori lucrurile unele într-altele ca să-i facă loc. În vreme ce barca se depărta de carena neagră a *Delfinului*, fata plutea de fericire.

Când barca se propti în stâlpii debarcaderului, Nat sări pe mal și prinse parâma. O ajută pe mama sa, apoi întinse o mână sigură să o treacă pe Kit peste marginea bărcii.

Dintr-un salt, fata coborî și puse piciorul în America. Rămase pe loc, respirând adânc aerul sărat, cu iz de pește, și căută din priviri pe cineva cu care să împărtășească emoția. Uitaseră toți de ea. Pe chei, o mulțime de bărbați și de băieți îi împresuraseră zgomotos pe cei trei membri ai familiei Eaton, punându-i la curent cu ce se mai

întâmplase în ultima vreme. Ceilalți pasageri străbătuseră grăbiți cheiul pentru a ajunge la drumul de pământ din capăt. Doar trei femei îmbrăcate sărăcăcios mai zăboveau lângă ea, și pentru că abia își mai încăpea în piele, Kit zâmbi și dădu să le vorbească, însă deodată se răzgândi, dezgustată de căutăturile lor ascuțite și curioase. Parcă simțindu-se vinovată, duse mâna către buclele șatene în dezordine. Cum putea să arate! Fără mânuși, cu capul descoperit, cu fața asprită și roșie după atâtea săptămâni de vânt sărat. Chiar și așa, era foarte nepoliticos din partea lor să se holbeze la ea! Își ridică gluga pelerinei stacojii și se întoarse cu spatele. Stânjeneala – iată o senzație cu totul nouă pentru Kit. Nimeni de pe insulă nu îndrăznise vreodată să se holbeze așa la nepoata lui *sir* Francis Tyler.

Mai mult decât atât, America începuse să se comporte cam ciudat sub picioarele ei. După primul pas, cheiul se încovoie, iar fata fu cuprinsă de o amețeală neobișnuită. Simți cum o mână o prinde de cot chiar la timp.

— Copăcel! o preveni o voce. Ați cam uitat cum e pe uscat.

Ochii albaștri ai lui Nat râdeau în jos, spre ea.

— Ai să vezi, o să-ți treacă repede, o liniști doamna Eaton. Katherine, draga mea, îmi pare foarte rău că te las să mergi mai departe singură. Ești sigură că te așteaptă mătușa ta la Wethersfield? Am auzit că urcă la bord o femeie, cumătra Cruff, am s-o rog să aibă grijă de tine.

Îi strânse mâna iute lui Kit, apoi o porni din loc, iar Nat aruncă dintr-o mișcare cufărul mamei sale pe umăr și o urmă pe drumeagul de pământ. Care dintre casele acelea caraghioase, ca niște cutiuțe, o fi fost a lor? se întrebă Kit.

Se întoarse și-i privi pe marinari cum așezau proviziile în barcă. Deja îi părea rău că părăsise atât de pripit corabia. Nu se simțea deloc binevenită acolo, pe debarcaderul

friguros din Saybrook. Așa că îi păru bine când, în sfârșit, căpitanul adună grupul de întoarcere și urcă înapoi în barcă. Patru pasageri noi se îmbarcau în călătoria pe fluviu în sus: un bărbat îmbrăcat săracăcios, cu o înfățișare severă, soția sa și fetița lor uscățivă, care strângea în mână o jucărie de lemn, precum și un tânăr înalt și slab, cu chip palid, prelung, și păr blond, care-i cădea pe umeri de sub pălăria neagră cu boruri largi. Căpitanul Eaton se așeză la locul său, la prora, fără să le facă cunoștință. Bărbații își pregătiră vâslele. Atunci veni în fugă și Nathaniel, care desfăcu parâma și, în timp ce barca se depărta de debarcader, sări sprinten la locul său, lângă echipaj.

Se aflau la jumătatea distanței dintre port și corabie când fetița scoase un strigăt. Înainte să o poată opri cineva, se aruncă în genunchi și se lăsă periculos peste marginea bărcii. Mama ei se aplecă de spate, o apucă de puloverul de lână și o trase înapoi cu o smucitură, trântind-o jos cu o palmă usturătoare.

— Mami! Mi-a căzut păpușa! se tângui fetița. Păpușa pe care mi-a făcut-o bunicul!

Kit văzu cum păpușica de lemn, cu brațele țepene întinse în aer, plutea neajutorată înapoi și încolo la câțiva metri de ei.

— Să-ți fie rușine! o certă femeia. Cât a mai muncit bunicul la ea! Atâta ne-ai mai bâzâit că vrei păpușă, și poftim, cum o primești, cum o arunci!

— Am ridicat-o să vadă și ea corabia! Te rog, mami, adu-mi-o-napoi! Te rog! N-o mai scap niciodată!

Jucăria se îndepărta de barcă din ce în ce mai mult, ca o bucată de lemn nefolositoare, dusă de curent. Nimeni nu se clinti, nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenție. Kit nu se putu abține.

— Întoarce-te, căpitane, ordonă ea pe negândite. Nu-i greu de scos din apă.

Însă căpitanul nici măcar nu întoarse capul. Kit nu era deloc obișnuită să nu fie băgată în seamă și începu să se înfurie. O palmă cruntă reteză un geamăt slab al fetei, și atunci tânăra răbufni. Fără să stea o clipă pe gânduri, trecu la fapte. Își azvârli dintr-o mișcare pantofii cu catarame, lăsă să-i alunece de pe umeri pelerina de lână și se aruncă în apă.

Șocul resimțit la contactul cu apa rece o luă prin surprindere și mai-mai că o făcu să-și piardă cunoștința. Când scoase capul din apă, aproape că nu mai putea să respire. Însă, după o clipă de amețală, văzu bucata de lemn legănându-se pe apă și instinctiv se îndreptă spre ea cu mișcări viguroase, care-i puseră din nou sângele în mișcare. Ținea deja păpușa în mână când își dădu seama că se mai aruncase cineva în apă. Când întoarse capul, îl văzu pe Nathaniel lângă ea, bătând apa cu mișcări stângace. Nu se putu abține și o bufni râsul când îl lăsă în urmă, iar apoi, triumfătoare, ajunse prima la ambarcațiune. Căpitanul se aplecă să o tragă peste marginea bărcii, iar Nathaniel se cățăără cum putu în urma ei, fără ajutorul nimănui.

— Ce apă! gâfâi ea. Nici nu mi-a trecut prin cap că poate să fie așa de rece!

Își dădu pe spate părul ud – avea obraji în flăcări. Dar râsul îi pieri de pe buze când văzu fețele celor din barcă. O priveau cu toții șocați, îngroziți și, fără nicio îndoială, mânioși. Până și chipul tânăr al lui Nathaniel era întunecat de furie.

— Nu ești în toate mințile, șuiere femeia. Auzi tu, să sari așa-n apă și să-ți strici toate hainele!

Kit dădu din cap.

— Mare scofală! Se usucă ele. Oricum, mai am o mulțime.

— Atunci poate-ar fi trebuit să vă gândiți și la alții! se răsti Nat, storcând apa care-i șiroia din pantaloni. Eu n-am alte haine!

Ochii lui Kit îl fulgerară.

— Dar pe dumneata cine te-a pus să sari? N-aveai decât să stai în barcă.

— Fiți sigură că nu săream, replică el, dacă-mi trecea prin cap că știți să înotați.

Kit făcu ochii mari.

— Să înot? îl îngână ea disprețuitor. Păi, bunicul m-a învățat să înot de când am început să mă țin pe picioare.

Ceilalți o priviră bănuitori. Parcă i-ar fi crescut o coadă și niște aripioare acolo, sub ochii lor. Ce se întâmpla cu oamenii ăia? Se așternu tăcerea, iar bărbații se opintiră mai tare în vâsle. Un val de dezaprobare generală mai rece decât vânticelul de aprilie o învălui pe fată, care încă șiroia de apă. Îi trecu orice urmă de voie bună. Se făcuse de râs. Și de câte ori nu-i spusese bunicul să cugete înainte să-și iasă așa din fire? Se făcu ghem sub pelerina stacojie și-și încleștă dinții ca să nu-i clănțâne. Apa îi picura din părul încâlcit și i se scurgea în dâre înghețate pe gât. Privind cu îndrăzneală fețele neprietenoase, Kit își găsi o oarecare consolare. Tânărul cu pălăria neagră o privea serios, dar în același timp, fără să vrea, buzele îi tresăreau. În ochi i se citea un zâmbet atât de călduros și de plin de simpatie, încât Kit simți cum i se pune un nod în gât și trebui să-și ferească privirea. Apoi văzu cum copila, care-și strângea tăcută la piept păpușa udă, o privea pierdută de admirație.

Două ceasuri mai târziu, îmbrăcată în haine curate, din mătase verde, Kit își întindea la uscat rochia udă și pelerina de lână pe scândurile încălzite de soare ale punții

când îi atrase atenția pălăria neagră cu boruri largi. Ridi-când ochii, îl văzu pe noul pasager îndreptându-se spre ea.

— Cu permisiunea dumneavoastră, spuse el cu o politețe rece, scoțându-și pălăria și descoperindu-și fruntea înaltă și frumoasă. Aș dori să mă prezint. Mă numesc John Holbrook și mă îndrept către Wethersfield, aceasta fiind, din câte înțeleg, și destinația dumneavoastră.

Kit nu uitase că zâmbetul lui din barcă o făcuse să se simtă mai bine.

— Eu sunt Katherine Tyler, răspunse ea imediat. Merg spre Wethersfield, unde am să locuiesc la mătușa mea, doamna Wood.

— Așadar, Matthew Wood este unchiul dumneavoastră? Este o persoană cunoscută în regiune.

— Da, dar nu l-am întâlnit niciodată, nici pe el, nici pe mătușa mea. Nu știu prea multe despre ea, doar că-i sora mamei, c-au trăit amândouă în Anglia și că era foarte frumoasă.

Tânărul păru surprins.

— Nu am cunoscut-o pe mătușa dumneavoastră, spuse el politicos. Am venit pentru că simt că trebuie să vă cer scuze pentru felul în care ne-am purtat cu toții cu dumneavoastră azi-dimineață. La urma urmei, ați vrut să faceți o faptă bună, să-i aduceți copilei jucăria înapoi.

— A fost o mare prostie, îmi dau seama, recunosc eu ea. Mereu fac prostii. Dar chiar și așa, tot nu înțeleg de ce s-a înfuriat așa toată lumea.

El o privi cu seriozitate.

— Ne-ați luat pe toți prin surprindere, atâta tot. Eram convinși că o să vă înecați acolo, sub ochii noștri. A fost uluitor să vedem că știți să înotați.

— Dar dumneavoastră nu știți să înotați?

Tânărul roși.

— Deloc, nici măcar o mișcare, ca de altfel nimeni de pe corabia aceasta, cu siguranță, cu excepția lui Nat, care s-a născut pe apă. Unde anume, în Anglia, v-au învățat oare așa ceva?

— Nu în Anglia. M-am născut în Barbados.

— Barbados!

Se holbă la ea.

— Insula păgână din Indiile de Vest?

— Ce insulă păgână?! E la fel de civilizată ca Anglia, are un oraș faimos, străzi frumoase și prăvălii. Bunicul meu se număra printre primii stăpâni de plantație, avea un domeniu primit de la rege.

— Așadar, nu sunteți puritană?

— Puritană? Adică un „cap rotund“? Unul dintre trădătorii ăia care l-au ucis pe regele Charles?

În ochii cenușiu-deschis ai tânărului se aprinse o scântee de protest. Dădu să spună ceva, apoi se răzgândi și o întrebă cu blândețe:

— Veți rămâne aici, în Connecticut?

Văzându-i privirea serioasă, Kit se simți deodată stânjenită. Prea multe întrebări.

— Dar dumneavoastră locuiți tot în Wethersfield? îi întoarse ea vorba.

Tânărul făcu semn din cap că nu.

— Eu locuiesc în Saybrook, dar merg la Wethersfield să studiez cu pastorul Bulkeley. Într-un an sper să fiu pregătit să primesc și eu o biserică.

Un membru al clerului! Ar fi trebuit să-și dea seama. Până și zâmbetul lui avea ceva solemn. Chiar și așa, era surprinsă că buzele lui subțiri păreau să se amuze.

— Nu am nicio îndoială că veți fi o surpriză pentru oamenii de treabă din Wethersfield. Oare ce impresie își vor face despre dumneavoastră?

Kit tresări. Ghicise? N-ar fi avut cum să afle. Nu-și dezvăluise secretul nici măcar soției căpitanului. N-apucă să-i ceară vreo lămurire, însă, căci îl zări pe Nat Eaton venind înspre ei. Hainele subțiri se uscaseră pe el, dar în locul expresiei prietenoase de dimineață, afișa un zâmbet rece și batjocoritor care demonstra că nu uitase bălăceala de dinainte de prânz.

— M-a trimis tata să vă caut, domnișoară Tyler.

Din tonul lui, ai fi zis că era prima oară când i se adresa.

— Cum mama a coborât de pe corabie, tata crede de cuviință să luați masa cu cumătra Cruff și cu ai ei.

Kit strâmbă din nas.

— Of! exclamă ea, fața aia acră parcă-mi sleiește mâncarea.

Nat râse scurt.

— Ea ar zice că mai degrabă dumneavoastră i-o sleiți, răspunse el. L-a tot bătut la cap pe tata că sunteți vrăjitoare. Zice că femeile respectabile nu plutesc așa pe apă.

— Cum își permite așa ceva?! spumegă Kit, indignată atât de tonul lui, cât și de cuvântul teribil pe care-l pronunțase fără să se sinchisească.

— Păi, n-ați auzit de proba apei?

Nat o privi ironic.

— E o încercare care nu dă greș. Am văzut cu ochii mei. Vrăjitoarele adevărate plutesc întotdeauna. Femeile nevinovate se duc la fund ca bolovanii.

Era limpede că se răzbuna pentru umilința din dimineața aceea. Dar fata constată cu surprindere că John Holbrook nu părea deloc să se amuze. Chipul lui tânăr și solemn luase un aer încă și mai grav.

— Nu e nimic de râs aici, spuse el. Femeia vorbește serios, Nat?

Nat ridică din umeri.

— Era pornită rău, confirmă el. Dar a mai liniștit-o tata. El cunoaște insula Barbados și i-a explicat că acolo marea-i mereu caldă și chiar și persoanele cumsecade mai înoată uneori. Oricum, domnișoară Katherine, adăugă el cu o privire zeflemitoare, acum că sunteți în Connecticut, vă sfătuiesc să uitați c-ați știut vreodată să înotați.

— Nicio grijă, se cutremură Kit. Nu m-aș mai apropia de fluviul ăsta al vostru înghețat pentru nimic în lume.

Îi făcuse să râdă pe amândoi, dar în pofida aerului ei nonșalant, Kit se simțea tulburată. Cu toată zeflemeaua, era limpede că Nat o prevenise, și-și dădea seama că și John Holbrook avusese aceeași intenție. Era ceva ciudat cu țara asta, America, ceva împărtășit și înțeles de toți, în afară de ea. Se liniști un pic, dar nu de tot, când John spuse, într-unul dintre accesele lui surprinzătoare de umor blând:

— Mă voi așeza lângă dumneavoastră la cină, dacă-mi permiteți. Asta ca să mă asigur că nu i se sleiește nimănui mâncarea.